

Komentář k prvnímu čtení

Příběh se odehrává v polovině 9. stol. př. Kr. a patří do zpráv o mocných činech proroka Eliši, nástupce proroka Eliáše. Hospodinovo slovo se současně stává zaslíbením do budoucna, které se naplní v evangeliu. (Pramen: vira.cz)

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božím muži Elizeovi chléb z prvotín, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrčených čerstvých zrn. Elizeus řekl svému služebníku: „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova. (2 Král 4,42-44)

Dnešní evangelium

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboli Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, řkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám. (Jan 6,1-15)

Zamyšlení

Text Janova evangelia v šesté kapitole nabízí bohatý materiál k úvahám o eucharistii. Vyprávění začíná lehkou zápletkou – lidé nemají na opuštěném místě dostatek jídla. Ale již zde potkáváme první impuls k uvažování: Bůh vidí lidskou nouzi a umí ji řešit. Není lhovatel. Ježíš rozdává! A pomáhají zde apoštolové. Mají sami jen velmi málo, ale i s tím Bůh dokáže pracovat. Stačí toho „málo“ Bohu nabídnout. (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Pomoz Maria, Panno svatá,

pomoz Matko dobrotivá.

Když nám hrozí nebezpečí,

když je nouze největší, ve světě když pomoc není,

u tebe je k nalezení.

Ty vyslyšíš každého, neopustíš žádného,

v bídě, strasti nejvyšší, buď tvá pomoc nejbližší.

Pomoz Maria, Panno svatá,

pomoz Matko dobrotivá.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Někteří lidé jsou jako rybičky v akváriu – stále v pohybu a stále bez cíle.
- Ježíš lidi do ničeho netlačil – šel před nimi.
- Nevěřící lidé někdy přehánějí své sebevědomí, věřící zase své svědomí.

VÁCLAV

Č. 20. (2018)

29.7. 2018

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

17. neděle v mezidobí

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 17.30
	St – v 17.30
	Čt – v 7.30
	Pá – v 17.30
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
DD MILEŠOV	Pá – v 9.00
VELEMÍN	So – v 10.00
LUKAVEC	31.7. 2018 v 15.00

Modlitební skupina - Út v 16.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 29.7. 2018 **v 9.00** za Boží požehnání a zdraví pro rodinu Mankovu

Sulejovice **v 10.30 se nekoná**

Út 31.7. 2018 na dobrý úmysl

Čt 2.8. 2018 za ř rodiče

Ne 5.8. 2018 **v 9.00**

Sulejovice **v 10.30**

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

287. Copak „svoboda“ nespočívá právě v tom, že se člověk může rozhodovat i pro zlo?

Zlo je žádoucí pouze zdánlivě, a pokud se člověk rozhoduje pro zlo, propůjčuje mu to pouze domnělou svobodu. Zlo nepřináší štěstí, naopak olupuje člověka o skutečné dobro; připoutává nás k nicotnostem a nakonec ničí skutečnou svobodu.

Vidíme to dobře na případu závislosti. Člověk v ní prodává svobodu za něco, co mu připadá dobré. Ve skutečnosti se však stává závislým, a tedy otrokem. Člověk je nejsvobodnější tehdy, dokáže-li se rozhodovat pro to, co je správné a dobré, a konat to. Když mu v tom nebrání žádná závislost, žádné nutkání, žádný zvyk. Rozhodnutí pro dobro je vždycky rozhodnutím pro Boží vůli.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

30. července – pam. **sv. Petra Chryzologa**, biskupa a učitele církve

31. července – pam. **sv. Ignáce z Loyoly**, kněze

1. srpna – pam. **sv. Alfonsa Marie z Liguori**, biskupa a učitele církve

2. srpna – nez. pam. **sv. Eusebia z Vercelli**, biskupa, také **sv. Petra Juliána Eymara**, kněze

Sv. Eusebius -ZASTÁNCE KRISTOVA BOŽSTVÍ MEZI ARIÁNY

Narodil se na ostrově Sardinii asi r. 283. Do Říma přišel asi už jako dítě s ovdovělou matkou Restitutou. Při studiích mu byl přítelem spolužák, z něhož se později stal papež Libérius. Za Silvestra I. byl lektorem, po vysvěcení na kněze učil a r. 345 se stal prvním biskupem ve Vercelli v Piemontsku. Mimořádné úsilí věnoval výchově duchovenstva, jednotné liturgii a řeholnímu životu v diecézi.

Jako první na Západě začal spojovat způsob řeholního života s kněžským a s duchovenstvem žil ve společném domě, usilující o stálou formaci. Sv. Ambrož podal svědectví, že z komunity Eusebia z Vercelli vyšlo hodně vynikajících kněží i svatých biskupů.

Ariova hereze, popírající Kristovo božství, se začala šířit i na Západě a císař Konstantin II. se postavil na Ariovu stranu. Proto z jeho vůle na synodě v Arles r. 355 došlo k odsouzení patriarchy Aťanáše, jehož sesazení Eusebius odmítl podepsat. Dokonce už před jednáním chtěl získávat podpisy biskupů pod nicejské vyznání víry, ale biskup, který stál při císaři, mu je vytrhl. Za svůj "zatvrzelý" pravověrný postoj ho císař poslal do vyhnanství, kde byl od ariánů týrán a vězněn. Po šesti letech ve Skytopoli v Palestině byl odvezen do Kappadocie a do Horního Egypta. Své útrapy nabízel jako oběť za jednotu církve a čistotu víry.

V listě z exilu zapřísahal věřící svého stáda, aby střežili pravou víru, žili ve svornosti, setrvali na modlitbách a pamatovali i na něj.

Roku 362 za císaře Juliána Odpadlíka se vrátil do své diecéze a horlivě pokračoval v pastýřské činnosti. O dva roky později

svolal poradou italských biskupů a s Hiláriem se pokoušel zasahovat i proti ariánskému působení v Miláně.

Sv. Ambrož napsal o Eusébiovi a biskupech podobně za Konstantina II. poslaných do vyhnanství: "Každé místo, kam se dostali, zdálo se jim rozkošné. Nic jim nechybělo, protože oplývali bohatstvím víry. Byli chudí, nemaje hmotné prostředky k živobytí, obohacovali další lidi milostmi. Zkoušení byli nucenými posty, nesnázemi, vězením i nespavostí, ale umoření přece nebyli. V slabosti nabývali síly. ...Nepodlehli třeskuté zimě, protože je hřál duch zbožnosti. Nebáli se okovů, jelikož Kristus je zbavil vazeb hříchů. Nežádali si ujít smrti, neboť byli přesvědčeni, že s Kristem vstanou z mrtvých."

3. srpna – první pátek v měsíci

4. srpna – pam. **sv. Jana Marie Vianneye**, kněze

5. srpna – 18. neděle v mezidobí

Umět čekat i odpočívat

Když filozof Henri Bergson mluvil o čase, poznamenal: „Je snadné říct, že si chci připravit sklenici slazené vody, ale musím počkat, až se v ní rozpustí kostka cukru.“ Neměl tehdy na mysli náš dnešní práškový cukr nebo sladidla, která vodu osladí v několika vteřinách.

I dnes jsou chvíle, kdy musíme čekat. Musíme čekat, až se nám otevře webová stránka, musíme čekat, až se upeče chléb v domácí pekárně. A ještě že existují tyto chvíle čekání a prázdna, vždyť se v nich můžeme trochu zasnít, odpočívat nebo promýšlet nové věci!

Naše děti přepínají z jednoho kanálu na druhý, vše je brzy unaví a ani už neumějí jen tak nic nedělat. To není nějaká nová myšlenka: už Blaise Pascal říkal, že drama člověka je v tom, že nedokáže být ve svém pokoji a nic nedělat. Vždyť právě v těchto chvílích nicnedělání si můžeme přečíst zajímavou knihu, objevit pěšinku za vesnicí plnou ostružin nebo odhalit své nadání pro kreslení.

Před televizí netvoříme, dokonce ani nepřemýšlíme. Čekat znamená přemýšlet. Čekat znamená pozorovat, všimát si, žasnout. Kolik vynálezů vzniklo z jednoduchého, ale dlouhého a trpělivého pozorování!

Čekat také znamená nechat zrát touhu. Kdybych si například nemohla hned koupit kabelku, na niž mi reklama vyskočila na internetu, možná bych si ji nekoupila vůbec, možná bych si v obchodě našla jinou, která by se mi líbila víc a možná bych z ní teď měla větší radost. A určitě by mi neležela zapomenutá ve skříni.

Čekat nakonec také znamená vychutnat si. Fastfoody nás nutí hitat jídlo, které je tak měkké, že už ho skoro ani nekoušeme. Polykáme ho vcelku a vůbec si neuvědomujeme, že jsme již sytí a jíme příliš. Naše obézní společnost je společností rozmlsaných,

a ne společností labužníků, kteří mají čas jídlo obdivovat a vychutnávat si ho.

Když matka rodiny čeká na upečení dortu, dává tomuto dílu určitou hodnotu. Když student čeká na výsledky své zkoušky, dává hodnotu svému úspěchu; když nemocný čeká na krevní testy, dává hodnotu svému léčení; když muž čeká na svou milovanou, dává hodnotu tomuto setkání; když žena čeká dítě, dává hodnotu životu... Stojí za to čekat, protože určité věci stojí za to prožít.

Napadlo nás někdy, že příběh Bible je jedno dlouhé čekání, někdy plné důvěry a jindy plné netrpělivosti a pochybností? Závěrečná slova Bible jsou: „Ano, přijdu brzy! Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

„Na konci svého čekání,“ píše Guy Gilbert, „uvidím tvář Boha. Každé ráno mu v modlitbě říkám: Kéž tě dokážu očekávat ve všech setkáních dnešního dne.“

Se svolením zpracováno podle knihy Odile Haumonté, Všední život s Duchem Svatým. Redakčně upraveno (Pramen: vira.cz)

Sbírka z 22.7. 2018 = 2.607,- Kč. Děkujeme

Děkuji za úklid a výzdobu našeho kostela.

Přeji všem pokojný a požehnaný týden.

